

силната ми обичъ къмъ тебе. Още кога за прѣвъ пътъ те видѣхъ на скжпоцѣнната картина, която се съхранява въ моя дворецъ, азъ паднахъ въ не-свѣсть, а послѣ се рѣшихъ на всичко, за да те имамъ за своя царица“.

При тия искрени увѣрения княгинята полека-лека се успокоила, и най-послѣ, съвсѣмъ се помирила съ станалото.

Иванъ съгледалъ, че наблизо се виятъ три голѣми гарвани. Тѣ потеглили отъ отечеството на княгинята едноврѣменно съ трѣгването на кораба. По едно врѣме гарванитѣ кацнали на самия корабъ. Иванъ билъ наблизу и си тангникалъ нѣкаква пѣсень. Гарванитѣ захванали нѣщо да си приказватъ на своя езикъ. Иванъ притаилъ дѣхъ и се вслушалъ, понеже ималъ дарбата да отбира отъ езика на птицитѣ. Единътъ гарванъ проговорилъ:

— Хм, ето го, че откарва „княгинята отъ златния палатъ“.

— Да, обади се вториятъ, откарва я той, но ще успѣе ли?

Така или иначе, но тя е въ неговитѣ рѣцѣ, отвърналъ третиятъ гарванъ; тя вече се е съгласила да му стане годеница.

Тогава първиятъ пакъ подкачилъ: „Та що отъ това? Стигнатъ ли до тѣхното пристанище, прѣдъ царя ще бжде изкаранъ единъ златисто-дорестъ конь, на който и ще поиска да се качи. Щомъ пѣкъ го възседне, коньтъ ще го понесе право къмъ облацитѣ, та никога вече да не види княгинята“.

— И мигаръ нѣма вече никакво спасение? попиталъ вториятъ.

— Разбира се, има, — стига другъ да се метне вмѣсто царя, да измъкне отъ кобура на седлото